

ANECDOTARIBARRACHINER

Vivències de quan anava al col·legi

“El proper 24 d’octubre es compliran 50 anys de la inauguració del col·legi Esteve Barrachina. L’altre dia quan vaig anar a portar unes quantes coses per a l’exposició que s’està preparant per commemorar l’aniversari, la directora em va demanar si volia escriure sobre els records i anècdotes del meu pas per la institució.

Quan vaig començar feia poc havia complert els quatre anys. Vaig estar-hi des del curs 1963/64 fins el 1973/74. Eren temps en que el col·legi en si no tenia pròpiament nom. I si ens preguntaven a quina escola anàvem responíem simplement: “Anem a la Vila”, en referència a l’únic col·legi públic existent. Altres anaven als Escolapis, les Mercedàries, a la Carreta...

Anys més tard, per art de màgia a una de les façanes va aparèixer el nom “AGRUPACIÓN ESCOLAR MIXTA”. Tinc un molt bon record del meu pas pel col·legi.

La meva primera mestra fou Doña Adela, sí Doña Adela. En aquell temps, i és d’agrair que l’anomenéssim així, els alumnes teníem un gran respecte en vers els mestres. Les senyores eren Doña Adela, Doña Maria, Doña Carmen... o bé senyoreta Laura, senyoreta Visi... i els homes Don Fermín, Don José Luis, Don Miguel. En un tres i no res he anomenat els noms d’uns quants dels mestres que em van ensenyar molt del que sé. Després el pas dels anys i la vida m’han ensenyat la resta, i el que em queda per aprendre...

Doña Adela tenia una manera molt pedagògica i singular per ensenyar. Recordo que quan el bon temps s’apropava li portàvem pinyols de nespra nets i amb ells ens ensenyava a comptar. Doña Adela va viure durant molts anys a una casa del bell mig del carrer Major de Sitges.

El pati dels menuts, l’anomenaven “parvulitos” servia per separar el pati dels nens del de les nenes. Durant uns quants anys les nenes i els nens estaven separats. Crec que fou quan feia tercer o quart que ens van barrejar nosaltres amb elles i elles amb nosaltres.

Quan vaig començar a anar a primer formàvem al pati, curs per curs. Pot ser que es cantés el “Cara al Sol”, no ho acabo de recordar. El meu professor de primer fou Don Fermín que cada dos per tres em preguntava: ¿Y los libros?. Eren èpoques fosques i negres que les famílies se les veien i desitjaven per poder tirar endavant i com ara els llibres escolars costaven molts diners. Finalment van poder comprar-me els llibres que recordo anaven dins d’una carpeta marró.

Va anar passant el temps i un dia de final de curs van aparèixer uns operaris per desmuntar les vigues de l’edifici. Passat l’estiu el col·legi d’una planta es va convertir en una escola de dues, doblant la capacitat del mateix.

Recordo que a tercer va arribar Don José Luis. Era un mestre de La Rioja que de tant en tant ens obsequiava amb els famosos tofees de la Vda. Solano. Recordo aquest mestre especialment perquè durant l’estiu ens escrivíem. A ell li escrivíem com José Luis Hernandez Calvo, Autol (Logroño), ni carrer ni res. Si ara Autol té prop de 4.000 habitants, fa uns quaranta anys de ben segur era un poble més petit i tothom es deuria conèixer, i sense carrer ni res les cartes arribaven. Com ara ... je, je, je.

Amb don José Luis vam començar a estudiar idiomes. L’idioma estranger era el francès, i recordo totalment allò de: jo suis, tu es, il est, nous sommes, vous êtes, ils sont. Al curs següent ja estudiàvem l’anglès.

Durant un curs, o pot ser en foren dos cada hora fèiem un canvi d’aula perquè el mestre ens donés la lliçó. Més tard amb bon criteri eren els mestres qui venien a donar-nos-la i els qui feien el canvi eren ells.

I va arribar Don Miguel, després convertit en Don Miquel. Aquest professor també era original d’un poble molt petit Os de Balaguer, conegut pels seus campaners. També ens escrivíem cada estiu. Les cartes anaven dirigides a Miguel Millà Novell, Os de Balaguer (Lérida).

Recordo especialment a Don Miguel com el fundador de l’èfmera Coraleta Sitgetana, a la que vaig romandre un parell d’anys.

Tinc més vivències del meu pas per l’escola de la vila. Un altre dia les escriuré”

Agustí Carbonell Mestre

Si, tú com a pare, mare, exalumne/a, professor/a, vols continuar explicant la teva anècdota de l’Escola Barrachina, dins de “L’anecdotaribarrachiner”, envia’ns la teva història, record o foto a l’adreça de correu 50aniversibarrachina@gmail.com i sortirà publicada.

Reunió històrica de la família Vidal-Quadras a Sitges

Més de 200 familiars, de diferents països i continents celebren una trobada emotiva a l’hotel Subur Marítim

Molts d’ells ni tan sols es coneixien, i gairebé no es podien entendre a través de l’idioma. Però compartien un fet important, ser membres de la nissaga Vidal-Quadras, que van celebrar dissabte una de les trobades més multitudinàries que s’hagin celebrat a Sitges, en aquest caràcter de vincles familiars. I és que prop de 230 persones, provinents d’EEUU, Colòmbia, Brasil, Itàlia i altres països. Per aconseguir aquesta fita va tenir molt a veure la perseverància de Nicolás Gross Vidal-Quadras, que va rebre l’agraïment de la seva família amb el regal d’una escultura.

La història de Vidal-Quadras està molt lligada amb Sitges i l’emigració les amèriques.

El primer en emigrar, a la localitat de Maracaibo, va ser José Vidal i Robert, que poc després s’acompanyaria dels seus fills Manuel i Aleix Vidal i Quadras, que es van establir a Cuba e iniciarien la nissaga. Precisament ells mateixos, Manuel i Aleix quan hi van tornar es van establir a Barcelona però van construir a Sitges dues cases molt importants i que han tingut una pervivència amb el temps. La d’Aleix, solter, és l’actual Edifici Miramar i la de Manuel, el fill gran, és la de Port de n’Alegre –jardí de la qual està situada la estàtua de Santiago Rusiñol. Els dos germans van encarregar-se d’arreglar la zona del Baluard, que cedirien a la Vila, i que ara es coneix pel nom del “Baluard Vidal Quadras”. Un altre dels fets importants lligats amb el seu panteó familiar, un dels més importants en tot el territori, que acull el cementiri de Sitges el 1856 i del qual encara els diferents descendents de la família que han estat traspassats hi reposen.

Cal destacar la continuïtat de la tradició dels noms masculins dels fills, ja sigui Manuel o Aleix, tot i que al llarg del temps ha anat variant i l’extensió de l’arbre genealògic amb els Vidal-Quadras Ramon.

Tots ells, de diferent procedència i origen, van gaudir d’una jornada distesa a l’hotel Subur Marítim, on van haver moltes sorpreses, regals, activitats infantils i el seu desig de poder tornar-se a trobar ben aviat, amb moltes més persones. L’eficient Nicolás segur que ho aconseguirà.

Albert Roca

Indicador d’inspecció

Temps enrere, en fer la revisió del vehicle penjàvem una targeta de la palanca dels intermitents, on s’indicava les operacions efectuades i el quilometratge fins al proper servei. A l’actualitat la majoria de vehicles tenen un indicador que ens avisa de la revisió o bé apareix un missatge al quadre de comandaments. Un cop hem realitzat el manteniment

cal fer un reset perquè torni a començar de zero, per la qual cosa cal connectar el vehicle a un ordinador o aparell de diagnòstic.

Aquest pas obligat, a més de la funció informativa per l’usuari, limita l’accés a personal no qualificat (cal disposar de la formació i maquinària adequada) i s’aprofita per fer un diagnòstic de la resta de sistemes del vehicle governats per l’ordinador.

Francesc Gorjón
Tècnic d’automoció-

P.S.: Podeu consultar els escrits publicats, així com plantejar i resoldre els vostres dubtes al fòrum de www.suburense.com.